

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Babiakovej, CSc. a členiek senátu JUDr. Zuzany Ďurišovej a JUDr. Aleny Adamcovej, v právnej veci žalobcu: **V., s.r.o.**, P. X., B., IČO: X., zast. Mgr. F. P., advokátom, Advokátska kancelária so sídlom H. X., B., proti žalovanému: **Daňové riaditeľstvo Slovenskej republiky**, Nová ulica 13, Banská Bystrica, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutí žalovaného č. I/221/16778-19091/2009/990447-r zo dňa 4. februára 2009 a č. I/221/16778-19093/2009/990447-r zo dňa 4. februára 2009, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 23S/40/2009 – 72 zo dňa 5. mája 2010, jednohlasne, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 23S/40/2009 – 72 z 5. mája 2010, **p o t v r d z u j e .**

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Banskej Bystrici, po spojení vecí pôvodne vedených pod sp. zn. 23S/40/2009 a sp. zn. 23S/41/2009 na spoločné konanie pod sp. zn. 23S/40/2009, zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutí žalovaného č. I/221/16778-19091/2009/990447-r zo dňa 4.2.2009 a č. I/221/16778-19093/2009/990447-r zo dňa 4.2.2009. Týmito rozhodnutiami

žalovaný potvrdil prvostupňové rozhodnutie Daňového úradu Banská Bystrica I č. 651/230/14791/08/Ška zo dňa 20.3.2008, ktorým správca dane žalobcovi nepriznal nadmerný odpočet uplatnený v daňovom priznaní za zdaňovacie obdobie I. štvrťrok 2007 v sume 6281,89 € (189 248 Sk) a určil vlastnú daňovú povinnosť v sume 24,96 € (752 Sk) a rozhodnutie č. 651/230/10406/08/Ška zo dňa 27.2.2008, ktorým správca dane žalobcovi nepriznal nadmerný odpočet uplatnený v daňovom priznaní za zdaňovacie obdobie II. štvrťrok 2007 v sume 6299,81 € (189 788 Sk) a určil vlastnú daňovú povinnosť v sume 7,03 € (212 Sk).

Krajský súd v odôvodnení rozsudku uviedol, že podanie sťažnosti na Ústavný súd nie je riadnym ani mimoriadnym opravným prostriedkom v rámci správneho súdnictva a nemá odkladný účinok vo vzťahu k právoplatnému rozsudku Okresného súdu Bratislava V, sp. zn. 11C/184/04. Podanie sťažnosti nezakladá dôvod na prerušenie konania v zmysle § 25a zák. č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov (ďalej v texte rozsudku len „zákon o správe daní“). Daňové orgány postupovali správne aj v súvislosti s prebiehajúcim konaním sp. zn. 11Cbi/8/2004 na Krajskom súde v Bratislave, keďže správny orgán si o predbežnej otázke môže urobiť úsudok sám alebo dá podnet príslušnému orgánu; v danom prípade podnet nebol potrebný, keďže konanie už prebiehalo. Zdôraznil, že ani prebiehajúce konanie nebolo takou skutočnosťou, ktorá zakladala povinnosť správcu dane prerušiť konanie a vyčkat' na výsledok konania. Ak aj došlo k začatiu konania o predbežnej otázke na príslušnom orgáne, správca dane má podľa § 25a ods. 1 zák. o správe daní len možnosť konanie prerušiť, pričom jeho postup vždy závisí od okolností konkrétneho prípadu. Krajský súd ďalej uviedol, že správca dane nepochybil, ak v danom prípade konanie neprerušil, a to aj s prihliadnutím na skutočnosť, že Okresný súd Bratislava V právoplatne rozhodol o tom, že uznanie dlhu zo dňa 10.1.2001 je neplatným právnym úkonom, pričom tento právny úkon úzko súvisí s ďalším právnym úkonom uznania dlhu obsiahnutého v notárskej zápisnici č. N 130/2001, NZ 116/2001 zo dňa 29.5.2001. Keďže sa nejednalo o prípady, kedy si správca dane nemôže o predbežnej otázke urobiť úsudok sám (§ 26 ods. 2 zák. o správe daní), nepochybil, ak si o danej otázke urobil úsudok sám. Právoplatné rozhodnutie, ktoré záviselo od posúdenia predbežnej otázky možno napadnúť návrhom na obnovu konania v prípade, ak by príslušný orgán o nej rozhodol inak (§ 51 ods. 1 písm. c/ zák. o správe daní). Krajský súd poukázal, že ako predbežná otázka v predmetnom konaní bola riešená neplatnosť právnych úkonov obsiahnutých v notárskej zápisnici, ohľadom ktorých sa vedie aj osobitné súdne konanie

na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 11Cbi/8/2004. Jedná sa o právne úkony súvisiace s uznaním dlhu zo dňa 10.1.2001 S. v SR voči spoločnosti T., s.r.o. vo výške 40 000 000 Sk, o ktorom už bolo právoplatne rozhodnuté, že sa jedná sa o právny úkon neplatný od počiatku. Podľa názoru krajského súdu je neplatný aj právny úkon – zmluva o prevzatí dlhu zo dňa 14.2.2001, v zmysle ktorej dlh prevzalo ako nový dlžník Z. v SR od dlžníka S. v SR, ako jediného spoločníka spoločnosti S., s.r.o., keďže táto obchodná spoločnosť bola už zaniknutým právnym subjektom. Vzhľadom k tomu, že spoločnosť T., s.r.o. sa nestala vlastníkom predmetnej pohľadávky, žalobca prijaté služby sprostredkovateľskej a poradenskej činnosti nepoužil a nepoužije na účely svojho podnikania ako platiteľ, čím nebola splnená podmienka § 49 ods. 2 písm. a/ zák. č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov (ďalej v texte rozsudku len „zákon o DPH“). Žalobcovi nevznikol nárok na odpočítanie dane z dodávateľských faktúr vystavených dodávateľom V., s.r.o. za sprostredkovateľské a poradenské služby pri odkúpení pohľadávky od spoločnosti T., s.r.o., keďže táto spoločnosť nebola vlastníkom predmetnej pohľadávky, a teda nemohla žalobcovi postupovať jej časť. Krajský súd taktiež uviedol, že nepovažoval za potrebné dokazovanie doplniť vypočutím správcu konkurznej podstaty, oboznámením sa s obsahom spisu konkurzného súdu na ozrejmienie otázky uplatnenej pohľadávky v konkurznom konaní, či pohľadávka bola zistená, v lehote popretá, na preukázanie tvrdenia žalobcu, že závery daňových orgánov o tom, že spoločnosť T., s.r.o. nie je vlastníkom predmetnej pohľadávky nie je správny. Tieto skutočnosti boli dostatočne ozrejmené, sporný bol právny záver vyplývajúci zo zistených skutkových okolností. Pri uplatňovaní daňových predpisov sa berie do úvahy vždy skutočný obsah právneho úkonu alebo inej skutočnosti rozhodujúcej pre určenie alebo vybratie dane. Rozhodujúcim je posúdenie ekonomického charakteru jednotlivých plnení identifikovaných ako zdaniteľné plnenie, ktoré sú obsahom právneho úkonu a súvisia s kauzou právneho úkonu (bezprostredným hospodárskym cieľom, pre ktorý záväzok vznikol). Z daňového hľadiska je kauza významnejšia ako samotný typ právneho úkonu a rozhodujúcim je zistenie, či došlo k uskutočneniu zdaniteľného plnenia. Žalobca v konaní nepreukázal presvedčivo kauzu právneho úkonu, ktorý je titulom na uskutočnenie zdaniteľného plnenia, nepreukázal aký hospodársky cieľ sledovalo údajne poskytnuté plnenie – sprostredkovateľské a poradenské služby v obchodnej transakcii. Naopak, poskytnuté plnenie vykazuje známky zdanlivého a fiktívneho obchodu uzavretého medzi zainteresovanými obchodnými subjektmi personálne prepojenými Ing. I. K. Poskytovateľ poradenských a sprostredkovateľských služieb, V., s.r.o. v čase uzavretia obchodnej zmluvy a údajného poskytnutia plnenia na základe tejto zmluvy, nemal v zmysle zápisov

v obchodnom registri oprávneného zástupcu konať za túto obchodnú spoločnosť, pričom následne zanikla. Krajský súd tiež poukázal, že rovnaké poradenské služby poskytla táto obchodná spoločnosť žalobcovi (ako aj iným právnickým osobám) ohľadom kúpy časti z tej istej pohľadávky od spoločnosti T., s.r.o., pričom žalobca už na základe predchádzajúcej poradenskej služby mal a mohol získané poznanie z tejto poradenskej činnosti v obchodnom prípade prebiehajúcim za rovnakých podmienok využiť. Opätovné poradenské služby ohľadom toho istého obchodného prípadu o kúpe ďalšej časti tej istej pohľadávky vzbudzujú pochybnosti o potrebe prijať tie isté poradenské služby a zaplatiť za ne odplatu fakturovanú faktúrami, z ktorých žalobca uplatnil odpočítanie dane.

Proti predmetnému rozsudku podal v zákonnej lehote žalobca odvolanie domáhajúc sa jeho zrušenia a vrátenia veci súdu prvého stupňa na ďalšie konanie, alternatívne prerušenia konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ zák. č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej v texte rozsudku len „O. s. p.“). Žalobca uviedol, že spoločnosť T., s.r.o. je vlastníkom predmetnej pohľadávky, ktorú skutočnosť potvrdzuje notárska zápisnica č. N 130/2001, NZ 116/2001 zo dňa 29.5.2001. Daňové orgány ani súd nemôžu tvrdiť opak, pokiaľ o tom nebude právoplatne rozhodnuté, keďže notárska zápisnica je verejnou listinou. Verejná listina potvrdzuje, že ide o nariadenie alebo vyhlásenie orgánu, ktorý listinu vydal, až do doby, kým nie je preukázaný opak, ako aj pravdivosť toho, čo je v listine osvedčené alebo potvrdené, skúma sa len jej pravosť, t.j. či pochádza od orgánu, ktorý ju vydal. Pokiaľ ide o jej pravdivosť, považuje sa automaticky za pravdivú, pokiaľ nie je právoplatným rozhodnutím súdu preukázaný opak. Poukázal, že neexistuje žiadne právoplatné súdne rozhodnutie, ktoré by notársku zápisnicu č. N 130/2001, NZ 116/2001 zo dňa 29.5.2001 vyhlasovalo za neplatnú, teda táto listina je stále platná a považuje sa za pravdivú čo do jej obsahu. Rovnako je tiež vykonateľným exekučným titulom a má rovnakú právnu silu ako právoplatné súdne rozhodnutie. Žalobca uviedol, že je nemysliteľné, aby súd, ktorý nerozhoduje o platnosti notárskej zápisnice ako právneho úkonu, prijal nezákonnú domnienku žalovaného o neplatnosti tohto úkonu a na tomto nepodloženom tvrdení vydal iné súdne rozhodnutie. Zo strany krajského súdu šlo o účelové konanie s cieľom rozhodnúť v neprospech žalobcu. Z toho dôvodu súd ani nevykonal ďalšie dôkazy (výsluch navrhovaného svedka, obsah spisu konkurzného súdu). Súd uviedol, že T., s.r.o. nie je vlastníkom pohľadávky len na základe tvrdenia žalovaného, ktoré je jeho vlastnou právnou úvahou a nerešpektoval to, že existuje verejná listina s právnou silou právoplatného súdneho rozhodnutia, ktorá jednoznačne preukazuje, že spoločnosť T., s.r.o. vlastníkom predmetnej

pohľadávky je. Súd by pri požadovanom doplnení dokazovania zistil, že predmetná pohľadávka bola riadne uplatnená v konkurznom konaní, v zákonom stanovenej lehote na popretie pohľadávok popretá nebola, a preto sa v zmysle zákona o konkurze a vyrovnaní považuje za zo zákona zistenú pohľadávku. Krajský súd v napadnutom rozsudku nerešpektoval skutočný a aktuálny právny stav veci, ale vychádzal z vlastnej úvahy o tom, ako dopadne ešte nerozhodnuté konanie prebiehajúce na inom súde, preto je rozsudok nezákonný a predčasný. Žalobca ďalej navrhol prerušenie konania a obrátenie sa na Súdny dvor Európskej únie, nakoľko napadnutý rozsudok je v rozpore so Smernicou Rady č. 2006/112/ES zo dňa 28.11.2006 o spoločnom systéme dane z pridanej hodnoty, a to najmä s jej článkom 167 a nasl. (predtým čl. 17 Šiestej smernice). Vnútroštátne daňové orgány nie sú oprávnené zadržiavať resp. neuznať nárok na odpočet DPH z titulu, že prijatím sprostredkovateľskej činnosti žalobcom, ktorá v zmysle uvedenej smernice podlieha režimu DPH, mu nevznikol nárok na odpočítanie dane z tejto prijatej služby, z dôvodu, že niekoľko rokov po poskytnutí služby bol predmet služby spochybňovaný. V čase poskytnutia sprostredkovateľskej služby predmet služby preukázateľne existoval a existuje aj doposiaľ. Svojuvoľná úvaha súdu o vlastníctve postupovaného predmetu sprostredkovateľskej služby nemôže mať žiadny vplyv na poskytnutie sprostredkovateľskej služby. Táto bola žalobcovi dodaná, predmet sprostredkovateľskej služby bol žalobcovi postúpený a neskorší vývoj vo veci nemožno spájať s dodanou sprostredkovateľskou službou.

K podanému odvolaniu za písomným podaním zo dňa 7.7.2010 vyjadril žalovaný tak, že žalobca zotrval na námietkach, s ktorými sa žalovaný už vysporiadal v odôvodnení preskúmaných rozhodnutí a vo vyjadrení k žalobe. Preto uviedol, že sa stotožňuje so závermi krajského súdu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 246c ods. 1 veta prvá O. s. p. v spojení s § 10 ods. 2 O. s. p.), preskúmal napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo (podľa § 246c ods. 1 veta prvá O. s. p. v spojení s § 211 a nasl. O. s. p.) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nemožno priznať úspech. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 vety prvej O. s. p., s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 4. augusta 2011 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O. s. p.).

Predmetom konania v danej veci bolo preskúmanie rozhodnutí Daňového riaditeľstva SR č. I/221/16778-19091/2009/990447-r zo dňa 4.2.2009 a č. I/221/16778-19093/2009/990447-r zo dňa 4.2.2009, ktorými žalovaný potvrdil horeoznačené rozhodnutia správcu dane, ktorými správca dane nepriznal žalobcovi nadmerný odpočet uvedený v daňovom priznaní za zdaňovacie obdobie zdaňovacie obdobie I. a II. štvrťrok 2007 a určil mu vlastnú daňovú povinnosť z dôvodu nesplnenia podmienky ust. § 49 ods. 2 písm. a/ zákona č. 222/2004 Z. z. a posúdenie, či tieto rozhodnutia neboli vydané v rozpore s ust. § 25a zákona o správe daní a teda či neboli vydané predčasne.

V správnom súdnictve prejednávajú sudy na základe žalôb prípady, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 O. s. p.).

Podľa § 25a ods. 1 zákona č. 511/1992 Zb. správca dane môže konanie prerušiť, najmä ak sa začalo konanie o predbežnej otázke (§ 26) alebo konanie o inej skutočnosti rozhodujúcej na vydanie rozhodnutia.

Podľa § 25a ods. 2 zákona o správe daní správca dane môže konanie prerušiť najdlhšie na dobu 30 dní, ak to z dôležitých dôvodov zhodne navrhnu účastníci konania. Ak nie je ukončené konanie o predbežnej otázke alebo konanie o inej skutočnosti rozhodujúcej na vydanie rozhodnutia, môže správca dane túto lehotu primerane predĺžiť, najdlhšie však na čas, kým sa rozhodne o predbežnej otázke alebo o inej skutočnosti rozhodujúcej na vydanie rozhodnutia.

Podľa § 25a ods. 4 zákona o správe daní správca dane pokračuje v konaní z vlastného podnetu alebo na podnet účastníka konania, len čo pominuli prekážky, pre ktoré sa konanie prerušilo, prípadne len čo uplynula lehota uvedená v odseku 2. Pokračovanie v konaní správca dane písomne oznámi účastníkom konania.

Podľa § 26 ods. 1 zákona o správe daní ak sa v daňovom konaní vyskytne otázka, o ktorej už právoplatne rozhodol príslušný orgán, je správca dane takýmto rozhodnutím viazaný. Inak si môže správca dane o takejto otázke urobiť úsudok alebo dať príslušnému orgánu podnet na začatie konania.

Vychádzajúc z citovaných zákonných ustanovení ako aj z obsahu administratívneho i súdneho spisu možno sa stotožniť s právnym názorom žalovaného i krajského súdu uvedeným v odôvodnení napadnutého rozsudku, že zo strany žalovaného ani zo strany správca dane nedošlo k porušeniu procesných ustanovení, keď žalovaný ani správca dane nevyhoveli žiadosti žalobcu o prerušenie konania z dôvodu, že spoločnosť T., s.r.o., podala na Ústavnom súde Slovenskej republiky sťažnosť pre porušenie jej práv ako vedľajšieho účastníka v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava V č. k. 11C/184/04. Podľa názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zhodne s názorom krajského súdu podanie sťažnosti na Ústavný súd Slovenskej republiky nie je riadnym ani mimoriadnym opravným prostriedkom v rámci správneho súdnictva a nemá odkladný účinok ohľadom vyššie označeného právoplatného rozsudku Okresného súdu Bratislava V, a preto konanie pred Ústavným súdom Slovenskej republiky nezakladá dôvod na prerušenie konania v zmysle § 25a zákona o správe daní. Podľa názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v zmysle ustanovenia § 25a zákona o správe daní, môže správca dane konanie prerušiť, najmä ak sa začalo konanie o predbežnej otázke. V danom prípade takáto situácia nenastala. Za predbežnú otázku v danom prípade možno považovať posúdenie platnosti právneho úkonu uznania dlhu zo dňa 10.1.2001 S. v SR voči spoločnosti T., s.r.o., vo výške 40 000 000 Sk. Vzhľadom k tomu, že o tejto predbežnej otázke už bolo právoplatne rozhodnuté rozsudkom Okresného súdu Bratislava V sp. zn. 11C/184/04 zo dňa 16.10.2006 tak, že súd rozhodol, že vyššie označený právny úkon uznania dlhu je neplatný od počiatku, bol správca dane týmto rozhodnutím súdu v zmysle § 26 zákona o správe daní viazaný. Taktiež nedošlo zo strany žalovaného ani správca dane k porušeniu procesných ustanovení, ak daňové orgány neprerušili daňové konanie z dôvodu vyriešenia otázky zastupovania spoločnosti V., s.r.o., pretože táto otázka je v danom prípade právne bezvýznamná. Z uvedeného dôvodu Najvyšší súd Slovenskej republiky zastáva názor, že napadnuté rozhodnutia žalovaného nie sú vydané predčasne a ani v rozpore s ustanovením § 25a a § 26 zákona o správe daní.

Podľa § 49 ods. 1 zákona č. 222/2004 Z. z. (v znení rozhodnom pre posúdenie danej veci) právo odpočítať daň z tovaru alebo zo služby vzniká platiteľovi v deň, keď pri tomto tovare alebo službe vznikla daňová povinnosť.

Podľa § 49 ods. 2 zákona o DPH platiteľ môže odpočítať od dane, ktorú je povinný platiť, daň z tovarov a služieb, ktoré použije na účely svojho podnikania ako platiteľ s výnimkou podľa odsekov 3 a 7. Platiteľ môže odpočítať daň, ak je daň:

- a) voči nemu uplatnená iným platiteľom v tuzemsku z tovarov a služieb, ktoré sú alebo majú byť platiteľovi dodané,
- b) ním uplatnená z tovarov a služieb dodaných s inštaláciou alebo montážou dodávateľom alebo na jeho účet, pri ktorých je povinný platiť daň podľa § 69 ods. 2 až 4,
- c) ním uplatnená pri nadobudnutí tovaru v tuzemsku z iného členského štátu podľa § 11,
- d) zaplatená správcovi dane v tuzemsku pri dovoze tovaru.

Zákon č. 222/2004 Z. z. v ustanovení § 49 ods. 2 písm. a/ viaže nárok platiteľa na odpočet dane z tovarov alebo služieb, ktoré použije na účely svojho podnikania ako platiteľ, ak daň bola voči nemu uplatnená iným platiteľom.

Vznik nároku na odpočet dane z pridanej hodnoty podľa ustanovenia § 49 ods. 2 zákona o DPH v znení účinnom v čase rozhodnom pre preskúmané rozhodnutie spočíva v tom, že platiteľ má nárok na odpočet dane iba pri tých zdaniteľných plneniach, ktoré použije na účely svojho podnikania ako platiteľ, ak je daň voči nemu uplatnená iným platiteľom v tuzemsku z tovarov alebo služieb. Daňový doklad deklaruje, že došlo k zdaniteľnému plneniu medzi dvoma platiteľmi dane z pridanej hodnoty, pričom jednému vzniká daňová povinnosť a druhému nárok na odpočet dane. Daňový doklad odzrkadľuje všetky skutočnosti súvisiace s týmto zdaniteľným plnením, a preto nemožno ho iba stotožňovať s faktúrou založenou na pochybnej resp. spornej zmluve. Daňový doklad spôsobilý k odpočtu musí obsahovať predpísané náležitosti a musí ho vydať platiteľ, a to konkrétna fyzická alebo právnická osoba, ktorá spĺňa atribúty platiteľa dane z pridanej hodnoty.

Vychádzajúc zo zhora uvedeného vrátane citovaných zákonných ustanovení, ako aj z obsahu administratívneho i súdneho spisu možno sa stotožniť s právnym názorom daňových orgánov i krajského súdu uvedeným v odôvodnení napadnutých rozhodnutí žalovaného aj v odôvodnení napadnutého rozsudku, že zo strany žalobcu nedošlo k preukázaniu splnenia podmienky odpočtu dane podľa ustanovenia § 49 ods. 2 písm. a/ zákona o DPH v znení účinnom v čase rozhodnom pre preskúmané rozhodnutia.

Podľa názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zhodne s názorom krajského súdu ako aj žalovaného, spoločnosť T., s.r.o. nebola vlastníkom pohľadávky v nominálnej hodnote 37 437 866 Sk prihlásenej konkurznou prihláškou č. 3K 246/01 podanou na Krajskom súde v Bratislave dňa 25.1.2002 voči Z. v SR, ktoré prevzalo dlh od S. v SR zmluvou o prevzatí dlhu zo dňa 14.2.2001, keďže právny úkon uznanie dlhu zo dňa 10.1.2001 S. v SR voči spoločnosti T., s.r.o. je podľa vyššie označeného rozsudku Okresného súdu Bratislava V neplatný od samého začiatku. Vzhľadom k tomu že spoločnosť T., s.r.o. sa nestala vlastníkom pohľadávky prihlásenej do konkurzu, žalobca napriek predloženým daňovým dokladom (faktúram č. X., interné číslo D. zo dňa 31.3.2007 a č. X., interné číslo D. zo dňa 15.4.2007 za sprostredkovateľské a poradenské služby poskytnuté pri obchodnom prípade "H. M.") prijaté služby sprostredkovateľskej a poradenskej činnosti nepoužil a nepoužije na účely svojho podnikania ako platiteľ, čím nebola splnená podmienka § 49 ods. 2 písm. a/ zákona o DPH.

Okrem toho v preskúmaných veciach nebolo možné ponechať bez povšimnutia, že žaloba žalobcu neobsahuje žiadne skutočnosti, z ktorých by bolo možné vyvodiť nezákonnosť rozhodnutí žalovaného. Žalobca v súdnom konaní v zákonnej lehote na podanie žaloby neuviedol nijaké skutočnosti a dôkazy, s ktorými by sa nebol podrobne vypořiadal žalovaný vo svojich rozhodnutiach. Vzhľadom na citované zákonné ustanovenia a uvedené skutočnosti odvolací súd dospel k záveru, že v preskúmanej veci daňové orgány skutkový stav veci zistili v dostatočnom rozsahu a zo svojich zistení vyvodili správny právny záver.

Odvolací súd v konaní žalovaného správneho orgánu nezistil ani takú vadu, ktorá by mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutých správnych rozhodnutí (§ 250j ods. 3 O. s. p.), v dôsledku čoho nemožno konštatovať, že napadnuté rozhodnutia správneho orgánu alebo jeho postup nie sú v súlade so zákonom.

Odvolací súd zistil, že dôvody uvádzané žalobcom nie sú spôsobilé spochybnit' vecnú správnosť napadnutého rozsudku. Krajský súd sa posudzovanou vecou dôsledne zaoberal a vyvodil správne skutkové aj právne závery, ktoré náležite aj odôvodnil a s ktorými sa odvolací súd v zmysle § 219 ods. 2 O. s. p. v celom rozsahu stotožnil.

Z uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok krajského súdu v súlade s ust. § 219 ods. 1 O. s. p. ako vecne správny potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 224 ods. 1 O. s. p. a § 142 ods.1 O. s. p. tak, že žalobcoví, ktorý v tomto konaní nemal úspech, ich náhradu nepriznal.

Poučenie: Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok **n i e j e** prípustný.

V Bratislave 4. augusta 2011

JUDr. Eva Babiaková, CSc., v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia :

Dagmar Bartalská